

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 10Cpr/72/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517209254
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2021:3517209254.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: O.. I. Š.F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D.. P. XXXX/XX, XXX XX H., právne zastúpený ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU ŠTRBÁŇ, s.r.o., so sídlom Dvory 1932, Púchov, proti žalovanému: E. T. H., J..S..Z.., so sídlom J. XXXX/X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Treskoňova 816/1, Bytča, o zaplatenie 16.959,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamieťa.

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou na Okresný súd Banská Bystrica dňa 29.03.2017 proti žalovanému domáhal zaplatenia 16.959,- Eur s úrokom z omeškania z tejto sumy v sadzbe 9,00 % ročne od 11.01.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že žalobca vykonával u žalovaného od 01.03.2012 do 06.12.2016 funkciu konateľa a zároveň sa podieľal od 01.03.2012 do 15.02.2016 na obchodnom vedení spoločnosti žalovaného vo funkcii riaditeľ podniku. Podmienky výkonu týchto funkcií i vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z tohto zmluvného vzťahu boli pre žalovaného a žalobcu ustanovené v Dohode o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 29.02.2012 v znení jej príloh (ďalej len „Dohoda“). Za výkon dotknutých funkcií prináležala žalobcovi v zmysle Čl. 3 Dohody základná mzda a v zmysle Čl. 4 Dohody ročná odmena. Tieto odmeny sa žalovaný zaviazal vyplatiť žalobcovi spôsobom a za splnenia podmienok ustanovených v dotknutých ustanoveniach Dohody, resp. v prílohách k Dohode, v ktorých sa každoročne ustanovovali konkrétne kritéria pre vyplatenie ročnej odmeny. Predpokladom pre vyplatenie ročnej odmeny za príslušný rok bolo teda i) splnenie jednotlivých kritérií (splnenie podnikateľského zámeru) v zmysle príloh Dohody, ii) uskutočnenie prídeltu zo zisku do rezervného fondu alebo ostatných fondov a iii) schválenie ročnej účtovnej závierky pre príslušný rok, za ktorý mal vzniknúť nárok na ročnú odmenu. Žalobca za hospodársky (účtovný) rok 2014 a 2015 splnil, resp. boli splnené všetky vyššie uvedené podmienky pre vyplatenie ročnej odmeny za výkon manažérskej funkcie u žalovaného, a to: žalovaný v príslušných hospodárskych (účtovných) rokoch splnil svoj podnikateľsky zámer, valné zhromaždenie žalovaného rozhodlo o prerozdelení zisku do rezervného fondu a fondu na rozvoj žalovaného a boli tiež schválené účtovné závierky za príslušné roky. Nepochybne teda boli naplnené všetky podmienky pre vyplatenie ročných odmien za rok 2014 a 2015 v prospech žalobcu. Je potrebné zdôrazniť, že kladný výsledok hospodárenia žalovaného bol determinovaný aj činnosťou žalobcu, keďže žalobca sa v pozícii manažéra žalovaného priamo podieľal na dosiahnutí tohto výsledku hospodárenia, pričom práve hmotná zainteresovanosť na výsledku podnikania žalovaného bola základným predpokladom pre vyplatenie ročnej odmeny. Rovnako zo zaužívanej obchodnej praxe medzi žalobcom a žalovaným

vyplýva, že pokiaľ žalovaný v príslušnom hospodárskom (účtovnom) roku splnil podnikateľský zámer žalovaný v súlade s princípom hmotnej zainteresovanosti manažérov na výsledku hospodárenia priznal žalobcovi a ostatným manažérom žalovaného ročné odmeny v zmysle Dohody. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti máme za to, že žalobca splnil všetky podmienky pre vyplatenie ročnej odmeny za rok 2014 a 2015, preto mu vznikol právny nárok na ich vyplatenie. Na základe uvedeného žalobca zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie, v ktorej žiadal, aby žalovaný v súlade s Dohodou vyplatil žalobcovi ročné odmeny za roky 2014 a 2015, a to vo výške stanovenej v podkladoch k výpočtu ročných odmien vedúcich ~ pracovníkov MsBP za rok 2014 zo dňa 30.04.2015 a rok 2015 zo dňa 12.04.2016 si žalobca uplatňuje nárok na ročnú odmenu za rok 2014 vo výške 8.145,- EUR a rok 2015 vo výške 8.811,- EUR, teda si celkovo uplatňuje nárok na zaplatenie sumy 16.959 €. Úrok z omeškania si žalobca uplatňuje odo dňa uplynutia lehoty na dobrovoľné plnenie, pričom lehota na plnenie bola žalovanému určená vo výzve, a to tak, že žalovaný má na splnenie svojej povinnosti lehotu desať pracovných dní odo dňa doručenia výzvy. Výzva bola žalovanému doručená dňa 27.12.2016, a teda lehota na dobrovoľné plnenie uplynula dňa 10.01.2017.

2. Okresný súd v Banskej Bystrici dňa 21.04.2017 vydal platobný rozkaz a doručil ho stranám sporu. Voči platobnému rozkazu žalovaný podal odpor s odôvodnením, že žalovaný s poukazom na článok IV. bod 1 Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 29.02.2012 v znení jej príloh nemal povinnosť vyplatiť odmeny žalobcovi, ale žalobca má iba právo vychádzajúc zo slova „môže“ obdržať ročnú odmenu. Nestotožňuje sa s výpočtom výšky ročnej odmeny za rok 2015, pretože neboli podmienky pre výpočet odmeny stanovene, čo znamená, že žalobca si výšku tejto odmeny pre rok 2015 určil sám. Žalobca zámerne neuviedol, že zaužívanou praxou bolo, že ročné odmeny boli prideľované na základe rozhodnutia spoločníkov na valnom zhromaždení spoločnosti. Vzhľadom na to, že Dohoda vytvorila možnosť a nie povinnosť udeliť takúto odmenu pracovníkom, o tom, či bude udelená, alebo nie, rozhodovalo valné zhromaždenie, najmä kvôli vytváraniu rezervy odmeny. Valné zhromaždenie spoločnosti sa dňa 28.04.2016 uznieslo, že nebudú vyplatené ročné odmeny za rok 2014 a 2015, pričom rezerva na odmeny na rok 2016 bude rozpustená. Ak mal žalobca ako spoločník žalovaného podozrenie, že toto rozhodnutie je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami, mohol sa v lehote 3 mesiacov od prijatia uznesenia domáhať zrušenia takéhoto rozhodnutia cestou súdu podľa § 131 Obchodného zákonníka. Toto právo žalobca nevyužil.

3. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 24.08.2017 uviedol, že v danom prípade je nevyhnutné primárne prihliadnuť na reálny obsah práv a povinností žalobcu a žalovaného v rámci záväzkovo-právneho vzťahu založeného na základe dohody. Z nej vyplývalo, že pokiaľ žalovaný v príslušnom hospodárskom (účtovnom) roku splnil podnikateľský zámer, valné zhromaždenie žalovaného v súlade s týmto modelom a dohodou rozhodlo o vyplatení ročných odmien v prospech žalobcu a ostatných manažérov spoločnosti. Žalobca splnil všetky podmienky pre vyplatenie ročnej odmeny za výkon manažérskej funkcie v spoločnosti, pričom valné zhromaždenie spoločnosti v dôsledku uplatnenia väčšinového postavenia majoritného spoločníka rozhodlo o nevyplatení odmien za roky 2014 a 2015, čím sa žalovaný odklonil od zaužívanej praxe. Žalobca sa domáha ochrany s poukazom na článok 2 ods. 1 C.s.p.. Keďže nepriznanie odmien nie je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami žalovaného, preto sa žalobca nedomáhal súdnou cestou zrušenia uznesení valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 28.04.2016. Odopretie alebo nepriznanie ročných odmien je porušením obligačnej povinnosti žalovaného vyplývajúcej zo záväzkovo-právneho vzťahu, ktorého obsah bol ustanovený okrem dohody aj zaužívanou praxou.

4. Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec dňa 06.09.2017 na Okresný súd Považská Bystrica. Okresný súd Považská Bystrica nesúhlasil s postúpením veci z dôvodu, že sa jedná o spor z pracovnoprávneho vzťahu.

5. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 23.10.2017 uviedol, že Predpokladom pre vyplatenie ročných odmien v zmysle Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 29.02.2012 (príloha č. 4 návrhu na vydanie platobného rozkazu v tomto konaní) bolo: 1. splnenie jednotlivých kritérií (splnenie podnikateľského zámeru) v zmysle vyššie uvedenej dohody, 2. uskutočnenie prídeldu zo zisku do rezervného fondu alebo ostatných fondov, 3. schválenie ročnej účtovnej závierky pre príslušný rok, za ktorý mal vzniknúť nárok na ročnú odmenu. Pre preukázanie skutočností, že medzi Žalobcom a Žalovaným existoval zaužívaný model osobnej hmotnej zainteresovanosti a pre preukázanie splnenia všetkých podmienok pre vyplatenie ročnej odmeny Žalobou za výkon manažérskej

funkcie v Žalovanom poukazujeme v tejto súvislosti okrem dôkazov navrhnutých v predchádzajúcich podaniach aj na bod 2 Zápisu zo zasadania dozornej rady Žalovaného zo dňa 05.06.2015 (príloha č. 1). V tejto súvislosti poukazujeme aj na bod 8 písm. a) citovanej zápisnice, podľa ktorého "DR doporučuje VZ zmenu systému odmeňovania, aby bolo vedenie MsBP priamo zainteresované na kladnom hospodárskom výsledku." Ďalej poukazujeme na bod 4. Zápisu zo zasadania dozornej rady Žalovaného, podľa ktorého "Systém odmeňovania a stanovovania ročnej prémie vysvetlil O.. O.Ž.R., realizuje sa v zmysle predchádzajúcich nastavených podmienok už z obdobia založenia spoločnosti, pozostáva z meniacich sa parametrov vychádzajúcich z 3 ukazovateľov. DR predniesla návrh po dohode s konateľmi odporučiť VZ hlasovať o schválení kompromisu pri vyplatení odmien za rok 2014 a to: základ + kumulatívne navýšenie 0 15%." Z citovaných častí zápisníc zo zasadnutí dozornej rady žalovaného vyplýva, že systém stanovovania ročnej prémie sa realizuje už z obdobia od založenia Žalovaného, t. j. v tom čase viac ako 20 rokov. Uvedené potvrdzuje skutočnosti tvrdené Žalobcom v návrhu na vydanie platobného rozkazu, a to že išlo o zaužívaný model odmeňovania medzi Žalobcom a Žalovaným, pričom nevyplatením ročnej odmeny Žalovaný hrubým spôsobom odklonil od zaužívanej praxe a tým porušil záväzkový vzťah, ktorý bol založený medzi Žalobcom a Žalovaným Dohodou o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 29.02.2012, a ktorej obsah bol doplnený touto dlhoročnou praxou.

6. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn.: 5Ndc/10/2017 zo dňa 29.11.2017 rozhodol, že na prejedanie veci je kauzálny príslušný Okresný súd Nové Mesto nad Váhom s poukazom, že vo veciach v individuálnych pracovnoprávných sporoch a v sporoch z kolektívnych pracovnoprávných vzťahov, štrajku a výluiky sú príslušné od 01.07.2016 súdy určené v obvodoch krajských súdov (§ 23 C.s.p.).

7. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.: 4Ndob/6/2017 zo dňa 25.08.2017, kde v obdobnej veci rozhodol, že na konanie je príslušný Okresný súd Považská Bystrica z dôvodu, že predmetom konania nie je pracovnoprávny spor.

8. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 20.03.2018 uviedol, že u žalovaného existuje dôvodné podozrenie, že žalobca spolu s konateľom a spoločníkom O.. E. skresľoval hospodárske výsledky spoločnosti tak, aby spoločnosť vykazovala zisk, čo malo za následok vyplatenie týchto odmien. Preto v prípade, že súd bude pokračovať v tomto konaní navrhujeme vykonať znalecké dokazovanie za účelom vyčíslenie skutočných hospodárskych výsledkov za príslušné roky. R. P. informoval, že spoločnosť v súvislosti s uzatvorenými Dohodami o výkone manažérskejších funkcií vytvárala každoročne rezervu na ročné odmeny týchto zamestnancov. V roku 2015 valné zhromaždenie nerozhodlo o výplate ročnej odmeny vytvorenej ako rezerva v účtovnom roku 2014. O.. P. informoval v číselnom vyjadrení o akú výšku ročných odmien u jednotlivých pracovníkoch (O.. E., O.. Š.) ide. Spoločník spoločnosti O.. E., podal v tejto veci návrh v nasledovnom znení: Návrh uznesenia č. 6 Vzhľadom k tomu, že za rok 2014 boli splnené všetky podmienky na vyplatenie ročnej odmeny zamestnancom, navrhuje odmeny za rok 2014 vyplatiť v plnej výške. Odmeny na rok 2015 navrhuje nevyplácať. Žalobca sa ako spoločník spoločnosti zúčastnil na Valnom zhromaždení, ktoré rozhodlo o nepriznaní ročných odmien. Uvedený návrh O.. E. však nebol prijatý a Valné zhromaždenie rozhodlo o nevyplatení ročných odmien ani za rok 2014, ani za rok 2015. Spoločníci ďalej rozhodli, že rezerva na tieto odmeny na rok 2016 bude rozpustená. Poukazujeme tiež na to, ak mal žalobca, ako spoločník žalovaného podozrenie, že vyššie uvedené uznesenia Valného zhromaždenia sú v rozpore so zákonom, Spoločenskou zmluvou alebo stanovami, mohol sa v lehote 3 mesiacov od prijatia uznesenia domáhať zrušenia takéhoto rozhodnutia cestou súdu podľa § 131 Obchodného zákonníka. Toto právo žalobca nevyužil. Žalobca vo vyjadrení poukazuje tiež na súhlas členov Dozornej rady na vyplácanie odmien. Dozorná rada je kontrolným orgánom spoločnosti, pričom členovia Dozornej rady plnia kontrolné funkcie v záujme spoločníkov a spoločnosti. Ďalej dohliadajú na činnosť konateľov najmä v oblasti účtovníctva, vedenia zoznamu spoločníkov, uzatvárania zmlúv, plnenia odvodových a daňových povinností atď. V zásade dohliadajú na činnosť konateľov, ktorá je do ich pôsobnosti zverená zákonom, spoločenskou zmluvou alebo na základe rozhodnutia Valného zhromaždenia. V súvislosti s riadnou a mimoriadnou účtovnou závierkou a návrhom na rozdelenie zisku predkladá svoje vyjadrenie valnému zhromaždeniu. Z uvedených kompetencií nevyplýva také právo členov Dozornej rady, ktoré by malo mať za následok povinnosť vyplatiť odmeny. Práve z citovaného zápisu zo zasadnutia Dozornej rady na str.3 Vyjadrenia žalobcu vyplýva, že členovia Dozornej rady prostredníctvom návrhu odporučili hlasovať Valnému zhromaždeniu o schválení kompromisu pre vyplatenie odmien. Konečné rozhodnutie je však na rozhodnutí Valného zhromaždenia, ktoré rozhodlo o nevyplatení. V prípade, že toto uznesenie by bolo podľa názoru spoločníkov, alebo členov Dozornej

rady v rozpore so zákonom, oba tieto orgány sú aktívne legitimované na podanie žaloby o určenie neplatnosti takéhoto uznesenia. Žaloba s takýmto predmetom sporu však nebola podaná. Žalovaný za účelom preukázania oprávnenosti nepriznania odmien navrhuje ako dôkaz vypočutie svedka - O. C. A., predsedu Dozornej rady spoločnosti.

9. Na nariadenom pojednávaní zo dňa 31.05.2018 medzi stranami sporu bolo sporné, že žalovaný za roky 2014-2015 nehospodáril s takým kladným výsledkom, ako to tvrdí žalobca, aká má byť výška odmeny, či je odmena nárokovateľnou zložkou alebo nie, či odmenu malo alebo nemalo odsúhlasíť valné zhromaždenie žalovaného. Súd pod hrozbou uplatnenia sudcovskej koncentrácie pojednávanie odročil na nový termín s tým, že stranám sporu uložil predložiť listinné dôkazy do 31.08.2018.

10. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 30.08.2018 predložil Zápisnice z pojednávaní na OS Považská Bystrica 1 4Cb/ 173/ 2017, Ročné odmeny O. Š.I., O. E. I. O.. O.R., Výkaz ziskov a strát spoločnosti za roky 2010-2015.

11. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 30.08.2018 uviedol, že Žalovaný svoju procesnú obranu zakladá najmä na tom skutkovom tvrdení, že v zmysle Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 29.02.2012 v znení príloh (ďalej len - Dohoda ") žalovaný nemal povinnosť vyplatiť žalobcovi ročné odmeny, ale žalobca mal iba právo - vychádzajúc zo slova „môže" obdržať ročné odmeny. Pri konštatovaní tohto záveru žalovaný nepochybne vychádza len z gramatického výkladu čl. IV bod 1 Dohody, ktorý zakladá nárok na vyplatenie ročných odmien. S takýmto výkladom Dohody a záväzkovo-právneho vzťahu založeného medzi žalobcom a žalovaným však žalobca nesúhlasí a považuje ho za výsledok nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko tento záväzkovo-právny vzťah a z neho vyplývajúce práva a povinnosti je potrebné interpretovať v kontexte osobitných pomerov (praxe), ktoré medzi sebou žalovaný a žalobca (predtým jeho právny predchodca O. W. Š.) počas 20 rokov koexistencie zaviedli. V tejto súvislosti preto žalobca bližšie poukazuje na skutočnosti súvisiace so založením spoločnosti žalovaného a princípy, na ktorých spoločnosť žalovaného dlhodobo fungovala. Žalovaný bol založený na základe Spoločenskej zmluvy zo dňa 24.05.1995 dvoma fyzickými osobami : O. R. E. I. O.. W. Š. (ďalej len „otec Žalobcu ") a právnickou osobou mestom H. (ďalej len „majoritný spoločník "). Podnetom na založenie žalovaného bolo rozhodnutie mestského zastupiteľstva mesta Púchov o transformácii pôvodnej príspevkovej organizácie mesta H. - E. T. H. H.B. na spoločnosť s ručením obmedzeným. Od založenia spoločnosti až do roku roku 2016 sa v rámci podnikania žalovaného uplatňoval model osobnej a hmotnej participácie minoritných spoločníkov (O. R. E. a žalobcu. resp. jeho otca. po ktorom žalobca zdedil obchodný podiel) na podnikaní žalovaného, a to forme i) ich vymenovania za konateľov žalovaného a ii) uzatvorenia pracovného pomeru a obchodného vzťahu za účelom výkonu manažérskej funkcie na základe Dohody, v ktorej bol inkorporovaný aj nárok na ročné odmeny. Prostredníctvom tohto modelu sa malo v rámci transformácie z príspevkovej organizácie mesta na obchodnú spoločnosť zabezpečiť, aby fyzické osoby (podnikatelia) boli priamo zaangažovaní na výsledkoch hospodárenia žalovaného. a to prostredníctvom vyplácania ročných odmien, keďže počas trvania spoločnosti žalovaného nikdy nebol zisk rozdelený medzi spoločníkov. Žalobca vykonával u žalovaného od 01.03.2012 (predtým od založenia spoločnosti otec žalovaného) do 06.12.2016 funkciu konateľa a zároveň sa podieľal na obchodnom vedení žalovaného od 01.03.2012 do 15.02.2016 vo funkcii technicko-prevádzkového námestníka (pred vstupom žalobcu do spoločnosti sa dlhodobo podieľal na vedení spoločnosti otec žalobcu). Zmluvný vzťah otca žalobcu a žalovaného bol založený na obdobnom základe ako už žalobcu, a teda pracovnej zmluve a Dohode o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti, ktorá mala charakter zmiešanej zmluvy v podobe časti pracovno-právnej zmluvy, resp. iei časti (čl. 3 Dohody) a obchodnoprávnej zmluvy (čl. 4 Dohody). Za výkon pracovnej a obchodnej činnosti pre spoločnosť žalovaného prináležala otcovi žalobcu a žalobcovi od roku 2012 v zmysle čl. 3 Dohody základná odmena z titulu pracovno-právneho vzťahu a v zmysle čl. 4 Dohody ročná odmena z titulu obchodno-právneho vzťahu. Ročná odmena sa každoročne vyplácala ako podmienená variabilná položka (nie však ako fakultatívna), a to za predpokladu splnenia jednotlivých hospodárskych ukazovateľov ustanovených pre konkrétny hospodársky rok v príslušnej prílohe k Dohode (pre rok 2014 príloha č. 3). Od založenia spoločnosti sa príloha k Dohode každoročne prijímala prostredníctvom Dodatku k Dohode, pričom od roku 2000 sa vo vzťahu k ročným odmenám prijímala príloha bez súvislosti s dodatkom k Dohode. V bode 1 prílohy k Dohode bola pre príslušný rok stanovená konkrétna výška ročnej odmeny ako určitý percentuálny podiel základnej mzdy (ZM), v bode 2 prílohy k Dohode boli vymedzené ukazovatele hmotnej zainteresovanosti (kritéria), ktorých splnenie podmieňovalo vznik nároku na ročnú odmenu a

v bode 3 prílohy k Dohode boli zadefinované podmienky pre navýšenie alebo krátenie ročnej odmeny. Rovnaký model hmotnej zainteresovanosti vrátane vzniku nároku na ročné odmeny sa uplatňoval aj u ďalšieho minoritného spoločníka spoločnosti O.. R. E.. V samotnej Dohode a ani v jej prílohe sa v žiadnom z ustanovení explicitne alebo implicitne neustanovovalo a ani neustanovuje, že by valné zhromaždenie žalovaného malo rozhodovať o vyplatení/nevyplatení ročných odmien. Vyššie vymedzený model hmotnej zainteresovanosti bol v spoločnosti žalovaného dlhodobo zaužívaný (1995-2016) a akceptovaný zo strany všetkých spoločníkov žalovaného, a to vrátane majoritného spoločníka. Na základe tohto modelu žalobca (prípadne otec žalobcu) priamo participovať na výsledkoch hospodárenia. V uvedených súvislostiach je potrebné zdôrazniť, že výhradne prostredníctvom poskytovania týchto ročných odmien mal žalobca možnosť participovať na výsledkoch podnikania žalovaného, keďže zisk vyprodukovaný v rámci výkonu podnikateľskej činnosti spoločnosti žalovaného nebol nikdy predmetom rozdelenia medzi spoločníkov. Valné zhromaždenie žalovaného aj napriek skutočnosti, že žalovaný stabilne od roku pravidelne od roku 2008 až 2016 vykazoval zisk, rozhodovalo vždy tak, že vykázaný zisk bol použitý na i) prídel do rezervného fondu. ii) krytie strát spoločnosti alebo bol preúčtovaný na účet fondu rozvoja spoločnosti. Valné zhromaždenie však počas existencie spoločnosti nikdy nerozhodlo o použití vykázaného zisku v rámci hospodárskeho roka na rozdelenie medzi spoločníkov. preto bola žalobcovi a minoritnému spoločníkovi táto skutočnosť kompenzovaná prostredníctvom poskytovania variabilnej ročnej odmeny, ktorá bola podmienená osobnou účasťou na pozitívnom výsledku hospodárenia spoločnosti. V súvislosti s výsledkami hospodárenia žalovaného žalobca podotýka, že účtovné závierky za príslušné hospodárske roky, vrátane rokov 2014 a 2015 boli riadne zostavené a overené schváleným audítorm, čo nesporne vyplýva aj z verejne dostupného registra účtovných závierok, z ktorého výpis predkladá žalobca súdu za účelom odstránenia spornosti vo vzťahu k výsledkom hospodárenia, ktorých relevantnosť bez akýchkoľvek vecných podkladov namieta žalovaný. V priebehu roka 2014 sa však postoj majoritného spoločníka k zaužívanému fungovaniu spoločnosti zmenil a majoritný spoločník postupne začal realizovať úkony vedúce k obmedzeniu osobnej a hmotnej účasti (zainteresovanosti) žalobcu na podnikaní spoločnosti, čo okrem iného v rámci valného zhromaždenia žalovaného dňa 28.04.2016 vyústilo do odopretia ročných odmien za roky 2014 a 2015. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutkových a právnych súvislostí týkajúcich sa historického vývoja a fungovania spoločnosti žalovaného, má žalobca za to, že nárok na ročné odmeny vychádzal z osobitného modelu, ktorý reflektoval osobné zaangażovanie žalobcu (jeho otca a O.. R.S. E.) na podnikaní žalovaného a bol zo strany strán sporu rešpektovaný po dobu viac ako 20 rokov ako určitý sui generis nárok, ktorý nemal právny základ v pracovnom pomere, ani vo výkone funkcie konateľa spoločnosti, ale mal charakter podmienenej variabilnej položky (v závislosti od výsledkov hospodárenia) odmeny za výkon manažérskej funkcie. Vo vzťahu k právnej povahe uplatneného nároku žalobca odkazuje na rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28.03.2018, č. k. 14Cb/173/2017, ktorý bol vydaný v konaní medzi totožnými sporovými stranami v konaní o zrušenie účasti žalobou v spoločnosti žalovaného. V rámci odôvodnenia tohto rozsudku (str. 24 odsek 17 rozsudku) súd podľa názoru žalobcu na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenie veci implicitne uznal osobitnú právnu povahu a legitímnosť nároku uplatneného v tomto konaní, keď uviedol, že „s vedomím a so súhlasom majoritného spoločníka (žalovaného) totiž na základe „Dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie,..“ (č.l. 22) a jej príloh totiž dochádzalo k tomu, že právnemu predchodcovi žalobcu (O.. W.Ň.P. Š.) a od 1.3.2012 aj žalobcovi (O.. I. Š.I.Á.F.) bola vyplácaná ročná odmena. Práve v dôsledku tejto dohody potom žalobca získaval finančné plnenia, ktoré mu zjavne viac než dostatočne kompenzovali to, že spoločnosť (žalovaný) mu nevyplácala žiadne podiely na zisku. Takéto riešenie bolo pre žalobcu, resp. pre jeho právneho predchodcu dokonca výhodnejšie, ako vyplácanie zisku, nakoľko nezanedbateľnú sumu mohol získať aj za situácie, že spoločnosť v tom - ktorom roku zisk nedosiahla - vid' napr. „Prílohu č. 3“ (č.l. 25), podľa ktorej prichádzalo vyplatenie odmeny do úvahy aj pri strate 193 637 €. Je teda zrejmé, že aj minoritný (O.. I. Š.), aj majoritný spoločník (žalovaný) si počas trvania ich účasti v spoločnosti zaviedli prax, pri ktorej výnos zo spoločnosti nebol inkasovaný formou -dividend" ale formou manažérskych odmien. " Podľa názoru žalobcu práve odopretie tohto osobitného práva na zaplatenie ročných odmien považoval v danej právnej veci súd za jeden z esenciálnych dôvodov pre zrušenie účasti žalobcu ako spoločníka v spoločnosti žalovaného. S odkazom na dokazovanie vykonané v konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica. č. k.14Cb/173/2017 sa žalobca domnieva, že v predmetnom konaní bol preukázaný právny nárok na vyplatenie ročných odmien, ktorý bol okrem iného aj prejavom zavedenej praxe, ktorú žalobca rovnako tvrdí a preukazuje aj v tomto konaní. Ohľadom preukázania dôvodnosti nároku na vyplatenie ročných odmien možno tiež primerane vychádzať z výpovede svedka O.. D. O. na pojednávaní dňa 23.04.2018 v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 14Cb/147/2017, ktorý potvrdil zaužívanú

prax, dôvody neprijatia prílohy pre rok 2015, formálny charakter rozhodovania valného zhromaždenia žalovaného o ročných odmenách a ďalšie relevantné skutočnosti. Počas totožného konania vypovedal na pojednávaní dňa 04.04.2018 vo vzťahu k ročným odmenám aj O.. R. E., ktorý rovnako ako O.. D.Á. O. potvrdil, že ročne odmeny od jeho vstupu do spoločnosti žalovaného (1995) neboli prvýkrát vyplatené až v roku 2014, čím opätovne potvrdil zavedenú prax vo vzťahu ku každoročnému (za predpokladu splnenia stanovených kritérií) vyplácaniu ročných odmien. Na podklade produkovaných skutkových tvrdení a predložených dôkazov sa žalobca domnieva, že v konaní preukázal zavedú prax vo vzťahu ku každoročnému (za predpokladu splnenia stanovených kritérií) vyplácaniu ročných odmien od vzniku spoločnosti (1995) až do roku 2014. V asociácii s týmto skutkovým záverom žalobca poukazuje na § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka, v intenciách ktorého pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha veci. Reflektujúc citované normatívne usmernenie pre výklad vôle zmluvných strán iná žalobca za to, že čl. IV bod 1 vetá prvá Dohody upravujúci nárok na ročné odmeny je potrebné s prihliadnutím na zavedenú prax medzi sporovými stranami vykladať tak, že „pracovník okrem ZM stanovenej podľa článku III. tejto Dohody obdrží pohovblivú časť mzdy - ročnú odmenu. V spojení s týmto záverom žalobca považuje a vždy aj považoval ročnú odmenu za nárokovateľnú odmenu. Žalovaný v konaní tvrdí, že sa nestotožňuje s výpočtom ročnej odmeny pre rok 2015, pretože pre rok 2015 neboli podmienky pre výpočet odmeny stanovené, čo znamená, že žalobca výšku takejto odmeny pre rok 2015 určil v Návrhu na vydanie platobného rozkazu. Takéto skutkové tvrdenie žalovaného nekorešponduje so skutočným stavom veci a je zavádzajúce, nakoľko výpočet odmeny a jej výška vychádza z Podkladov k výpočtu ročných odmien vedúcich pracovníkov MsBP za rok 2015, ktoré ako každý rok pripravil a vypracoval ekonomický námestník spoločnosti O.. D. O.. Žalobca teda vychádzal z objektívnych podkladov, ktoré pripravil ekonomický námestník na podklade relevantných údajov spojených s vedením účtovníctva spoločnosti pre rok 2015 vrátane finančného plánu na rok 2015. Je síce pravdou, že ekonomický námestník spoločnosti O.. D. O. vychádzal pri posudzovaní ukazovateľov hmotnej zainteresovanosti z prílohy k Dohode pre rok 2014, ale takéto konanie bolo výhradne dôsledkom obštrukčného správania žalovaného. resp. majoritného spoločníka žalovaného a primárne ním nominovaného konateľa spoločnosti, ktorý rovnako v rozpore so zavedenou praxou odmietol podpísať prílohu k Dohode pre rok 2015. Údajným dôvodom pre odopretie uzatvorenia prílohy k Dohode zo strany žalovaného mala byť pripravovaná modifikácia kritérií pre vyplatenie odmien tak, aby vyplatenie ročných odmien bolo priamo podmienené pozitívnym hospodárskym (ziskom) výsledkom spoločnosti žalovaného. Pokiaľ žalovaný, resp. majoritný spoločník nesúhlasil s pôvodným nastavením hodnôt ukazovateľov hmotnej zainteresovanosti, mal možnosť ich primerane pozmeniť tak, aby zodpovedali jeho predstavám a súčasne boli vyjadrením konsenzu zmluvných strán. Žalobca však nepovažuje za legitímne a súladné s princípom „pacta sunt servanda“ také konanie žalovaného, keď v rozpore so zavedenou praxou a kontraktálnou úpravou práv a povinností sporových strán v zmysle čl. IV bodu 1 a 2 bodu Dohody odoprel podpísať prílohu k Dohode, čím nepochybne porušil svoju obligačnú povinnosť implicitne vyplývajúcu z dotknutých ustanovení Dohody - uzatvoriť prílohu pre príslušný rok. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany ďalej namietal, že zaužívanou praxou bolo, že ročné odmeny boli pridelované na základe rozhodnutia spoločníkov na valnom zhromaždení spoločnosti. Dotknuté tvrdenie žalovaného žalobca namietal, nakoľko sa jedná o subjektívnu interpretáciu okolností spojených s prejedávaním odmien na valnom zhromaždení bez akéhokoľvek normatívneho základu ustanoveného v interných dokumentoch spoločnosti - spoločenskej zmluve alebo samotnej Dohode. Podľa paragrafu 13 bodu 2 písm. b) Spoločenskej zmluvy zo dňa 28.09.2015, ktorého znenie je v dotknutej časti totožné so znením Spoločenskej zmluvy zo dňa 24.05.1995 (znenie pri založení spoločnosti), valné zhromaždenie rozhoduje najmä o výške odmien spoločníkov a odmien konateľov, ktorí sa osobne podieľajú na podnikaní spoločnosti bez existenciu pracovného vzťahu. V tejto súvislosti však žalobca podotýka, že so spoločnosťou žalovaného bol okrem iného aj v pracovno-právnom vzťahu, čo nie je v konaní sporné a subsidiárne to vyplýva aj z čl. VI. bod 1 Dohody, preto za aplikácie výkladového pravidla „argumentum a contrario“ je potrebné prijať záver, že by do pôsobnosti valného zhromaždenia žalovaného nepatrilo schvaľovanie, resp. ročných odmien. Rovnako ani z ďalších ustanovení Spoločenskej zmluvy zo dňa 28.09.2015 nevyplývalo a ani nevyplýva, že do pôsobnosti valného zhromaždenia prináležalo rozhodovanie o (ročných) odmenách, na ktoré vznikol nárok manažérom spoločnosti, ktorý okrem iného majú so spoločnosťou založený aj pracovno-právny vzťah. Taktiež samotná Dohoda a ani jej prílohy explicitne alebo implicitne neustanovovali, aby jednou z podmienok pre vyplatenie ročných odmien bolo rozhodnutie alebo schválenie valného zhromaždenia. Prejednávanie ročných odmien na valnom zhromaždení malo výsostne formálny charakter. Predmetom rokovania bolo vždy len v

súvislosti so schvalovaním ročnej účtovnej závierky, nakoľko od jej schválenia sa odvíjala legitímnosť výpočtu ročných odmien v zmysle jednotlivých ukazovateľov hospodárenia spoločnosti za daný rok, ktoré ukazovatele (kritéria) v zmysle prílohy k Dohode boli určujúce pre stanovenie konkrétnej výšky odmeny. Tento skutkový záver potvrdzuje čl. IV bod 6 Dohody, v zmysle ktorého výsledná výška ročnej odmeny sa stanovuje po overení a schválení ročnej účtovnej závierky, výpovede O.. R. E. a O.. D. O.R. zaprotokolované vo vyššie uvedených zápisniciach v konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica sp. zn. 14Cb/147/2017 a zavedená prax, v zmysle ktorej valné zhromaždenie predložený nárok na ročné odmeny každoročne formálne schválilo s výnimkou rokov 2014 a 2015. Záverom sa žalobca výrazne ohradzuje a popiera tvrdenia žalovaného v tom smere, že údajne mal spolu s ďalším spoločníkom O.. R. E. skresľovať hospodárske výsledky spoločnosti tak, aby spoločnosť vykazovala zisk, čo malo za následok vyplatenie týchto odmien. V spojení s tým žalovaný navrhol vykonať znalecké dokazovanie za účelom vyčíslenia skutočných hospodárskych výsledkov za príslušné roky. Žalovaný sústavne produkuje vyššie uvedené tvrdenia v rámci všetkých súdnych konaní vedených medzi minoritnými spoločníkmi a žalovaným ako spôsob procesnej obrany, ale v žiadnom z konaní nepreukázal ich pravdivosť a dôvodnosť, a to na podklade vykonaného dokazovania v tom ktorom konaní alebo výsledkov trestného konania alebo žaloby na náhradu škody voči konateľom v spojení s právoplatným rozhodnutím vo veci samej, preto žalobca namieta, aby súd zobrať na zreteľ takéto skutkové tvrdenia. Tak ako bolo podotknuté vyššie, účtovné závierky za príslušné roky boli riadne overené a schválené audítorom, preto absentuje akýkoľvek vecný a odborný podklad pre produkovanie vyššie uvedených tvrdení. Aj v tomto kontexte žalobca považuje vykonanie znaleckého dokazovania za účelom zistenia skutočných hospodárskych výsledkov za nevhodné a kolidujúce s princípom prejednávania veci v primeranej lehote. Na základe skutkových tvrdení produkovaných v písomnej forme v rámci jednotlivých podaní a predložených listinných dôkazov má žalobca dôvodne za to, že v konaní preukázal hospodárske výsledky žalovaného za roky 2014/2015, výšku ročnej odmeny za roky 2014/2015 a správnosť jej výpočtu, charakter ročných odmien ako nárokovateľných zložiek odmeny za výkon funkcie manažéra spoločnosti, absenciu akejkoľvek normatívne i podmienky (povinnosti) pre schvaľovanie ročných odmien valným zhromaždením a zavedú prax medzi sporovými stranami vo vzťahu ku každoročnému vyplácaniu ročných odmien, v dôsledku ktorej je dôvodné interpretovať vyplácanie ročných odmien v čl. IV bod 1 Dohody ako obligačnú povinnosť žalovaného.

12. Právny zástupca žalobcu v rámci nariadeného pojednávania zo dňa 25.10.2018 záverom uviedol, že vychádzajúc zo zásady procesnej ekonomie poukazujúc na § 181 ods. 1 CSP žalobca v celosti poukazuje na svoj písomný návrh v tomto konaní, ako aj ďalšie písomné vyjadrenia, prípadne svoje právne prednesy, ktoré v tomto konaní produkoval. Z nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní je zrejmé, že žalobca sa domáha vyplatenia ročnej odmeny vo výške 16.956,- Eur spolu s prísl. a to za obdobie rokov 2014 a 2015 v intenciách uzatvorenej dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti zo dňa 29.02.2012, ktorú žalobca uzatvoril so žalovaným požívajúc maj na mysl, žalobca v kontexte tejto dohody status zamestnanca a aj manažéra v žiadnom prípade, však nie konateľa, keďže žalobca síce v žalovanom bol aj konateľom, avšak za výkon funkcie konateľa žalobcovi na základe osobitnej, teda individuálnej zmluvy o výkone funkcie konateľa prináležala ďalšia resp. osobitná forma odmeny. Z uvedeného je zrejmé, čím žalobca verbalizuje svoj právny názor, že nárok žalobcom uplatnený v tomto konaní, teda nárok na vyplatenie ročných odmien nemožno za žiadnych okolností interpretovať výlučne ako obchodnoprávny. Takýto právny názor žalobcu, okrem iného vyplýva aj zo skutočností, že rovnakú dohodu o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti mal, okrem žalobcu aj O.. R. E., ktorí boli aj konateľmi aj v žalovanom, uzatvorenú ďalší zamestnanec, konkrétne O.. D. O., ktorý bol iba a výlučne zamestnancom, riadiacim pracovníkom, ktorý v žalovanom nikdy nepožíval status konateľa a napriek uvedenému žalovaný aj s O.. O. uzatvoril takúto „dohodu o ročnej odmene“ z čoho je okrem iného zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok v tomto konaní nemôže mať výlučne obchodnoprávnu povahu, čo subsidiárne vyplýva aj z právneho názoru NSSR, ktorý žalobcom uplatnený nárok, v tomto konaní považuje za pracovnoprávny. Bez akýchkoľvek právnych pochyb zostáva, že kritéria pre vyplatenie ročnej odmeny boli individualizované v prílohe k predmetnej dohode, konkrétne príloha č. 3 zo dňa 05.05.2014, ktorá stanovila špecifické kritéria pre výplatu ročnej odmeny pre rok 2014, ktoré boli nepochybne naplnené vychádzajúc z hospodárskych výsledkov žalovaného, na základe čoho sám žalovaný resp. jeho poverený pracovník O.. D. O. vypočítal nárok žalobcu na ročnú odmenu pre rok 2014 vo výške 8.145,- Eur, pričom takýto podklad pre výpočet ročnej odmeny žalobcu za rok XXXX O.. D. O., na znak súhlasu s takýmto výpočtom, vlastnoručne podpísal. Pravdou síce zostáva, že pre obdobie roka 2015 nebola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená písomná príloha k predmetnej dohode, čo však bolo

determinované a spôsobené výlučne zmenou v správaní sa žalovaného, resp. jeho určitých vedúcich zamestnancov napr. R. P., ktorý sa po zmene vo vedení mesta H., ktoré je majoritným spoločníkom v žalovanom, stal ďalším konateľom žalovaného a výlučne on, teda O. P., bol oprávnený v mene a na účet žalovaného samostatne, pričom žalobcovi už takéto právo ako konateľa už nepatriło, čím žalobca zdôvodňuje a vysvetľuje, že žalovaný bez racionálneho spravodlivého dôvodu odmietol so žalobcom podpísať takúto prílohu pre rok 2015 na základe, ktorej žalobcovi patrí nárok na odmenu za rok 2015 vo výške 8.811,- Eur a to v intenciách písomného výpočtu O. D. O. zo dňa 12.4.2016, ktorý výpočet takejto ročnej odmeny pre rok 2015 primerane vypočítal vychádzajúc z uzatvorenej prílohy č. 3 k predmetnej dohode, ktorá bola uzatvorená pre rok 2014, ktorá skutočnosť okrem iného vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania vykonaného na OS PB pod sp. zn. 14Cb/147/2017, kde sa D. O.Z. ako svedok vyjadroval rovnako k nároku na ročnú odmenu iného žalobcu O. R. E.W., ktorý bol rovnako ako žalobca v tomto konaní, vedúcim pracovníkom a aj konateľom v žalovanom, kde rovnako aj O. E. v žalovanom bola vyplácaná odmena na základe osobitnej zmluvy o výkone funkcie konateľa. V žiadnom prípade však nie na základe predmetnej dohody o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti, ktorú dohodu v identickom znení mal uzatvorenú aj O. E., ako zamestnanec so žalovaným. Aj z dôvodov prezentovaných v záverečnej reči na dnešnom pojednávaní, je žalobca presvedčený, že ním uplatnený nárok na zaplatenie ročnej odmeny za roky 2014 a 2015 je dôvodný, resp. minimálne za rok 2014 je právne nesporný.

13. Právny zástupca žalovaného v rámci nariadeného pojednávania zo dňa 25.10.2018 uviedol, že pretože rozhodnutie OS v Považskej Bystrici v obdobnej veci doložili do súdneho spisu a aj súd konštatoval, že sa oboznámil s obsahom tohto rozhodnutia, nebude v záverečnej reči opakovať svoje tvrdenia, ktoré uvádzal v konaní na OS Považská Bystrica. Na týchto tvrdeniach trvá. Poukázal na to, že v súdnej veci pokiaľ posudzujeme dohodu o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti sa v podstate jedná o dva typy zmlúv, ktoré tvoria súčasť, a to je pracovnoprávna časť a obchodná časť. Z takéhoto hodnotenia „dohody“ zrejme vychádzali aj senáty na NSSR, pričom v tejto súdnej veci NSSR určil, že kauzálna je príslušný konajúci súd. K tomu chcem uviesť, že dodatok č. 21 k dohode, ktorá obsahuje obchodnú časť ale aj pracovnoprávnu časť je potrebný súhlas v zmysle § 66 Obchodného zákonníka valného zhromaždenia. Podotýkam, že valné zhromaždenie takúto prílohu č. 21 neschválilo, preto je príloha absolútne neplatná. Opätovne poukazujem aj na podľa môjho názoru zásadnú časť dohody, v ktorej sa hovorí, že žalobcovi „môže“ byť vyplatená odmena, je teda výlučne na žalovanom, či túto možnosť využije alebo nie. Vzhľadom na okolnosti, ktoré nastali u žalovaného po kontrole vykonanom NKÚ SR sa majoritný spoločník žalovaného rozhodol odmeny nevyplatiť. Dovolím si oponovať súdu v tom zmysle, ak v úvode tvrdil, že odmena žalobcu v čiastke cca 1.680,- Eur je nízka pri počte zamestnancov nad 50. Odmeny, ktoré dostávali konatelia, teda aj žalobca v rokoch 2014, 2013 atď. tvorili v podstate iný distribučný kanál na vyplatenie zisku, tak ako to konštatoval OS Považská Bystrica z týchto finančných prostriedkov prispieval žalobca do štúdiijného fondu v meste Púchov pravidelne ročne čiastkou 20.000 Sk, neskôr v čiastke 600,- Eur ročne, tzn. že ten príjem žalobcu nebol nízky, keď si mohol dovoliť prispievať na štúdiijný fond mesta. Takáto prax za bývalého vedenia v meste Púchov bola v podstate vo všetkých mestských spoločnostiach, keď z odmien museli konatelia prispievať do štúdiijného fondu, ktorý v podstate slúžil na prezentáciu vedenia mesta. Hovorím to preto, aby si súd urobil obraz o skutočnom fungovaní u žalovaného aj o tom, prečo žalobca plánoval hospodársky výsledok v strate, aby každý rok aj v prípade straty alebo hospodárskeho výsledku nula mali nárok na odmeny, čo si každý rok konsenzuálne aj s majoritným spoločníkom na valnom zhromaždení aj schválili.

14. Tunajší súd rozsudkom č.k. 10Cpr/72/2017 - 295 zo dňa 20.11.2018 rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.145,- Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % ročne zo sumy 8.145,- Eur od 11.01.2017 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žaloba zamietol. Na odvolanie žalovaného odvolací súd uznesením č.k. 6CoPr/5/2020-344 zo dňa 24.02.2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.145,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % ročne zo sumy 8.145,- eur od 11.01.2017 do zaplatenia a súvisiacom výroku III. o trovách konania, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu bola posudzovaná otázka príslušnosti súdu na prejednanie veci za situácie, že v danom prípade nedošlo k meritórnemu prejednaniu veci, preto závery súdu prvej inštancie, že ak v obdobnej veci rozhodol Okresný súd Považská Bystrica s poukazom na aplikáciu Obchodného zákonníka, táto okolnosť je spôsobená rozdielnym názorom Najvyššieho súdu SR teda, oba súdy sú týmto právnym názorom vo

svojej veci viazané, nie sú správne. Sudca je povinný stranám a ich zástupcom oznámiť na prvom pojednávaní predbežné právne posúdenie veci. Stanovisko súdu musí byť určité a zrozumiteľné, pričom stranám sporu musí byť dostatočne zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci samej možno očakávať. Predbežné právne posúdenie nemôže súd zúžiť do jednoduchého konštatovania, že sa mu javí žaloba ako nedôvodná, resp. čiastočne dôvodná. Významné skutkové okolnosti musí subsumovať pod konkrétne hmotnoprávne ustanovenie a prezentovať relevantný právny záver. Nie je účelné, aby súd uviedol so stranami konfrontačnú polemiku o vecnej správnosti prezentovaných záverov. Je potrebné umožniť objektívnu predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán. Súd však nie je viazaný takto formulovaným záverom. Cieľom ust. § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán sporu na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany sporu už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu, preto odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 31.05.2018 vyjadril svoj predbežný právny názor, čo je zrejmé aj zo zvukového záznamu z pojednávania, keď žalobu pravdepodobne zamietne, pričom vydal prekvapivé rozhodnutie, je dôvodná. Na ďalšom pojednávaní súd uviedol, že žaloba sa súdu javí ako čiastočne dôvodne podaná a bude vychádzať zo zákonníka práce, pričom zmenou predbežného právneho posúdenia sa nezaoberal. V prípade odklonu od predbežného právneho posúdenia veci je potrebné tento odklon aj náležite odôvodniť, vyzvať strany sporu na predloženie nových návrhov na dokazovanie vzhľadom na zmenu jeho právneho posúdenia veci. S poukazom na uvedené je zrejmé, že súd prvej inštancie si nespĺnil zákonom uloženú povinnosť postupovať v zmysle 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku, čím odňal stranám možnosť konať pred súdom a porušil ich právo na spravodlivý proces, v dôsledku čoho je preskúmané rozhodnutie nepredvídateľné a prekvapivé /viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 503/2018-15 17.10.2018/. S týmto odklonom sa súd náležite nevysporiadal ani v odôvodnení rozhodnutia. Súd prvej inštancie nevytvoril stranám procesnú možnosť na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k ochrane ich subjektívnych práv. Prezentovaný odklon mal vplyv na meritorne rozhodnutie. Súd sa však s vyššie namietaným postupom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného, že poukazom na čl. IV., bod 1 Dohody, keď pracovník môže okrem základnej mzdy obdržať aj pohyblivú časť mzdovo-ročnú odmenu, žalovaný nemal povinnosť vyplatiť žalobcovi odmenu, je dôvodná. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca, aby dostal ročnú odmenu, musel splniť viaceré hospodárske ukazovatele a teda po ich splnení bolo legitímne, že žalobcovi táto časť mzdy bez ďalšieho schvaľovania patrí. Obligatórnou povinnosťou nebolo, aby ročnú odmenu schvaľovalo valné zhromaždenie žalovaného, keďže tento zmluvný vzťah posúdil súd ako pracovnoprávny, nie obchodný. Zmluvné strany si v zmluve výslovne uviedli, že ide o pohyblivú časť mzdy a nie o odmenu a stanovili podmienky, za akých okolností sa ročná odmena bude vyplácať. Z odôvodnenia rozhodnutia však odvolací súd nezistil tak, ako to súčasne namietal aj odvolateľ, že žalobca neuviedol, že ročné odmeny boli prideľované na základe rozhodnutia spoločníkov valného zhromaždenia, pričom určuje možnosť udelenia odmeny, ktorá nie je automatická. Preto aj ďalšia odvolacia námietka žalovaného, že súd vytvoril z práva povinnosť žalovaného na udelenie odmeny, je dôvodná. Táto skutková okolnosť z vykonaného dokazovania nevyplýva, nie je zrejmé, z akých skutkových okolností vyvodil súd prvej inštancie tento právny záver bez riadneho odôvodnenia poukazom na citáciu príslušných zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na predmetnú vec. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ a c) CSP rozsudok v napadnutých výrokoch I. ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko nezrozumiteľné, resp. nedostatočne zdôvodnené rozhodnutie je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené oprávnenému- odvolateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako i nesprávne právne posúdenie veci. Úlohou súdu prvej inštancie v priebehu ďalšieho konania bude opätovne prejednať vec v rozsahu, v akom bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený. Vysporiada sa s dôvodmi, pre ktoré bolo jeho rozhodnutie zrušené, ako aj s odvolacími námietkami žalovaného v rozsahu, na ktorý poukázal odvolací súd. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s tvrdenými skutočnosťami, či ročné odmeny boli prideľované na základe rozhodnutia spoločníkov Valným zhromaždením, právnym režimom prideľovania odmien, hospodárskymi ukazovateľmi, konkrétnymi zmluvnými dojednaniaми. Len samotné konštatovanie postupom súdu prvej inštancie, v bodoch 31. a 32. rozhodnutia, bez náležitého odôvodnenia s vysporiadaním sa s relevantnými skutočnosťami, listinnými dôkazmi, nie je možné bez ďalšieho podrobiť odvolaciemu prieskumu. Pred novým rozhodnutím sa vysporiada so všetkými vyššie uvedenými pochybeniami a vo veci opätovne rozhodne. Svoje

rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP (§ 391 ods. 3 CSP).

15. Po vrátení veci odvolacím súdom strany sporu nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

16. Právny zástupca žalobcu v rámci nariadeného pojednávania zo dňa 07.09.2021 záverom uviedol, že na margo zrušujúceho uznesenia KS TN a v ňom vyjadreného právneho názoru z dovolacieho súdu, považuje žalobca za náležité poukázať na nasledovné právne a skutkové argumenty. Zjednodušene vyjadrené právnym dôvodom predmetného zrušujúceho rozhodnutia, malo byť najmä porušenie práva na spravodlivý proces, resp. nevykonanie dôkazov v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci a to v intenciách podľa § 389 ods. 1 písm. b, a písm. c) Csp., tak a ako je uvedené, skonštatoval odvolací súd v predmetnom uznesení. K uvedenému žalobca konštatuje, že otázku kauzálnej príslušnosti nepochybne svojim uznesením vyriešil NSSR, ktorý jednoznačne určil na prejednanie tejto veci OS NMnV, čím založil jeho špeciálnu resp. osobitnú kauzálnu príslušnosť. Konzekventne, na ktorú právnu skutočnosť žalobca má status slabšej strany v tomto konaní, od čoho sa mal a aj musel odvíjať procedurálny postup OS NMnV, ako aj spôsob hodnotenia a vykonávania dôkazov. Z aspektu žalobcu KS TN vytykaná zmena právneho názoru resp. predbežného právneho posúdenia veci nie je ničím neobvyklým, práve naopak, ak žalobca svojou procesnou dirigenciou a aktivitou súd presvedčil o dôvodnosti ním uplatneného nároku, ktorý mu súd následne parciálne priznal, niet dôvodu, aby bola takáto zmena predbežne vyjadreného názoru následne okresnému súdu vytykaná a to predovšetkým poukazujúc, na základné princípy civilného sporového konania vyjadrenie v čl. 6, čl. 8, čl. 11 ods. 3,4 a čl. 17 Csp., keď pre účely civilného sporového konania je nepochybné, že strany sú povinné označiť skutkové tvrdenia pre rozhodnutie vo veci a tieto podoprieť dôkazmi s v súlade s princípmi hospodárnosti konania. Zároveň žalobca odkazuje aj na § 149 a nasledovne Csp., pojednávajúci o prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany, poukazujúc aj na tú právny okolnosť, že žalovaný bol od počiatku zastúpený advokátom, teda kvalifikovanou osobou, pričom v kontexte uvedeného aj v čl. 3 ods. 11 Csp. sa žalovaný pre účely tohto konania považoval za schopného konať s náležitou znalosťou veci a odbornosťou. Krajským súdom vytykané porušenie práva na spravodlivé konanie, resp. proces aj v kontexte vyššie uvedeného a citovaných relevantných ustanovení Csp. stráca na význame, nakoľko úspech žalobcu pred I. stupňovým súdom bol dôsledkom procesnej pasivity žalovaného resp. kontrapozícií procesnej aktivity žalobcu. Žalobca aj z dôvodov, ktoré tvrdil a preukázal v tomto konaní principiálne nesúhlasí, aby predmetná právna vec resp. žalobcom uplatnený nárok, mal byť posudzovaný výlučne ako obchodne právny, nakoľko dotknutá dohoda o podmienkach výkonu menežérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti svojich diapazón práv a povinnosti v nej inkorporovaných. Nepochybne skrytá, resp. obsahuje znaky pracovno- právnej zmluvy, resp. dohody, keď sám žalobca je v tejto dohode označovaný, ako pracovník, predmetná dohoda okrem iného pojednáva o základnej mzde ako aj pohyblivej časti mzdy, resp. odmeny, ktorú si žalobca uplatnil v tomto konaní. Extenzívne vyjadrené, ktorá skutočnosť má ako normatívny, tak aj kontraktálny základ. Privilégiom schvaľovania odmeny konateľa zo strany valného zhromaždenia, je výlučne taká skutková situácia, keď jej konateľovi tej ktorej spoločnosti, na základe osobitnej zmluvy priznaný nárok na odmenu konateľa, čo však nie je fakticita žalobcom uplatnenom nároku, nakoľko žalobca si v tomto konaní uplatňoval nárok na pohyblivú časť mzdy resp. odmeny zároveň absentujúc tú okolnosť, že žalobca mal so žalovaným uzatvorenú aj osobitnú zmluvu o vykonaní funkcie konateľa, ktorá ako ešte raz žalobca podotýka nesúvisela s nárokom, ktorý si uplatňuje v tomto konaní. Žalobca na vyššie uvedené poukázal z tých dôvodov, že nepochybne nebolo obligátnou povinnosťou, aby bola jeho pohyblivá časť mzdy, resp. odmeny, čo do právneho základe zakotvená v predmetnej dohode schvaľovaná zo strany valného zhromaždenia, pričom v kontexte už doteraz žalobcom tvrdných a preukázaných skutočností, je žalobca toho názoru, že pri naplnení stanovených a písomne dohodnutých kritérií žalobcovi ypo facto vznikol nárok na dohodnutú odmenu. Zhrnúc uvedené argumenty, tak žalobca navrhuje, aby I. stupňový súd žalobcovi priznal odmenu min. za rok 2014, teda sumu 8.145,- Eur. spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 11.01.2017. O náhrade trov konania, žalobca navrhuje, aby súd rozhodol, tak že žiadnej zo strán konania náhrada trov nepatrí.

17. Právny zástupca žalovaného v rámci nariadeného pojednávania zo dňa 07.09.2021 záverom uviedol, že KS v TN, ktorý uznesením, rozsudok OS NMnV zrušil, vyhovel vo svojom odvolaní temer všetkým námietkam žalovaného a vyjadril názor, že tieto námietky sú dôvodné. Zároveň vyjadril právny názor k prejednáwanej veci, ktorým je OS NMnV viazaný. KS poukázal aj na rozhodovacia činnosť odvolacieho súdu, ktorý v identickej veci vedeného pod č. 8Cob/93/2018 rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu

zamietol. Uvedený rozsudok KS som založil do spisu konajúceho súdu. Poukázal na skutočnosť, o ktorej hovorí uznesenie KS, keď tvrdí, že sám žalobca nenazýval zmluvu uzatvorenú medzi sporovými stranami ako zmluvu pracovno-právneho charakteru ale používal výraz sui generis. Na základe uvedeného navrhol, aby OS NMnV žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal trovy konania vo výške 100%.

18. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp.zn.: 8Cob/93/2018 zo dňa 22.04.2020, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

19. Dňa 01.03.2012 žalovaný uzatvoril so žalobcom „Dohodu o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“. Predmetnú dohodu podpísal žalobca ako pracovník a konateľ žalovaného a žalovaný prostredníctvom druhého konateľa spoločnosti. Predmetnou dohodou sa žalobca zaviazal zabezpečovať úlohy vyplývajúce zo Zákonníka práce, Obchodného zákonníka, všeobecne záväzných predpisov a z interných noriem spoločnosti. Okrem základných povinností stanovených Zákonníkom práce a pracovným poriadkom sa žalobca zaviazal poznať a rozvíjať strategické zámery spoločnosti, vypracovávať vlastné strategické zámery, uplatňovať progresívne prvky v riadení, plniť uznesenia riadiacich orgánov spoločnosti, účelne a logicky hospodáriť so zdrojmi, zachovávať mlčanlivosť atď. Dohoda ďalej obsahuje úpravu zákazu konkurencie. Predmetnou dohodou bola základná mzda žalobcu stanovená na 1.308,- Eur mesačne.

20. Žalobca a žalovaný sa dohodli aj na tom, že pracovník môže okrem základnej mzdy obdržať pohyblivú časť mzdy - ročnú odmenu, ktorej výška sa na rok 2012 stanovuje s väzbou na podnikateľský zámer spoločnosti a je prílohou č. 1 „Dohody“ s tým, že úlohy podmieňujúce výplatu ročnej odmeny v plánovanej výške sú uvedené v prílohe č. 1.

21. Ročnú odmenu bolo možné priznať, len ak bude uskutočnený prídel zo zisku do rezervného fondu s tým, že výsledná výška ročnej odmeny sa stanoví po overení a schválení ročnej účtovnej uzávierky. Výsledná výška ročnej odmeny sa stanovuje po overení a schválení ročnej účtovnej uzávierky. V prípade, že s pracovníkom bola uzatvorená dohoda o zmluvnej mzde v priebehu roka, bude výška ročnej odmeny prepočítaná úmerne k dobe uzatvorenia tejto dohody. Obdobne sa postupuje pri zmenách funkčného zaradenia. Ak dôjde k skončeniu platnosti tejto dohody z dôvodu okamžitého zrušenia pracovného pomeru, výpovede, odvolania z funkcie alebo ak sa pracovník funkcie vzdá, budú s ním vysporiadané len mzdové záležitosti vyplývajúce z podmienok dohodnutého mesačného platu.

22. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 08.05.2012 bola podpísaná príloha č. 1 pre rok 2012, dňa 07.05.2013 bola podpísaná príloha č. 2 pre rok 2013 a dňa 05.05.2014 bola podpísaná príloha č. 3 pre rok 2014. Ďalej nebolo sporné, že príloha č. 4 pre rok 2015 nebola podpísaná. V rámci týchto príloh boli stanovené ukazovatele, ktoré mal žalobca dodržať, aby mu vznikol nárok na vyplatenie ročnej odmeny (hospodárske výsledky, limit pohľadávok, objem miezd žalovaného) a stanovená výška odmeny vyjadrená percentom a to 40 % z vyplatenej hrubej mzdy. Taktiež nebolo sporné, že žalobca ako konateľ žalovaného mal okrem vyššie uvedenej dohody uzatvorenú aj zmluvu o výkone funkcie konateľa, na základe ktorej poberal odmenu konateľa.

23. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca dodržal ukazovatele za rok 2012 a 2013 a ročná odmena mu bola vyplatená v rámci bežnej mzdy v plnej výške.

24. Žalovaný v písomných podaniach namietal, že žalobca nesplnil ukazovatele za rok 2014, pôvodne aj navrhol v tomto smere vykonať znalecké dokazovanie, od tohto však na nariadenom pojednávaní zo dňa 31.05.2018 upustil a pod hrozbou sudcovskej koncentrácie žiadne relevantné listiny alebo tvrdenia nepredložil, preto súd s poukazom na § 151 C.s.p. vychádza z toho, že žalobca splnil hospodárske ukazovatele žalovaného za rok 2014 a výška odmeny je 8.145,- Eur, ktorej správnosť výpočtu žalovaný v podstate ani nenamietal.

25. Medzi stranami sporu zostalo sporné, či na ročnú odmenu má žalobca nárok po splnení všetkých ukazovateľov alebo ide o nenárokovateľnú odmenu, ktorej priznanie závisí od odsúhlasenia valného zhromaždenia žalovaného.

26. V obdobnej veci Krajský súd Trenčín sp.zn.: 8Cob/93/2018 zo dňa 22.04.2020 potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn.: 14Cb/147/2017 zo dňa 30.07.2018, ktorý žalobu v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že aby konateľovi vznikol nárok na odmenu, Obchodný zákonník vyžadoval a vyžaduje, aby o tejto odmene rozhodlo valné zhromaždenie. Pokiaľ však ide o ročné odmeny za roky 2014 a 2015, žalobca nepreukázal, že by mu valné zhromaždenie takéto odmeny priznalo. Žalobcovi teda nárok na sumy 10.769,- Eur a 11.580,- Eur nevznikol.

27. Podľa článku 2 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy podľa tohto zákona môžu vznikáť len so súhlasom fyzickej osoby a zamestnávateľa. Zamestnávateľ má právo na slobodný výber zamestnancov v potrebnom počte a štruktúre a určovať podmienky a spôsob uplatnenia tohto práva, ak tento zákon, osobitný predpis alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

28. Podľa § 43 ods. 1 Zákonníka práce V pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú:

- a) druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika,
- b) miesto výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto),
- c) deň nástupu do práce,
- d) mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

29. Podľa ods. 4 cit. zák. v pracovnej zmluve možno dohodnúť ďalšie podmienky, o ktoré majú účastníci záujem, najmä ďalšie hmotné výhody.

30. Podľa § 66 ods. 2 Obchodného zákonníka v znení účinnom k 1.8.1995 vzťah medzi spoločnosťou a členom štatutárneho alebo iného orgánu spoločnosti alebo spoločníkom pri zriaďovaní záležitostí spoločnosti sa spravuje primerane ustanoveniami o mandátnej zmluve, pokiaľ z ich dojednaní so spoločnosťou alebo iných ustanovení tohto zákona upravujúcich ich povinnosti nevyplýva iné určenie práv a povinností.

31. Podľa § 125 ods. 1 písm. f) Obchodného zákonníka valné zhromaždenie spoločníkov je najvyšším orgánom spoločnosti. Do jeho pôsobnosti patrí vymenovanie, odvolanie a odmeňovanie konateľov.

32. Podľa § 134 Obchodného zákonníka na rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti, ktoré patrí do pôsobnosti konateľov, sa vyžaduje súhlas väčšiny konateľov.

33. Na podklade vykonaného dokazovania, riadiac sa názorom odvolacieho súdu, berúc do úvahy právnu istotu strán v spore (por. rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn.: 8Cob/93/2018 zo dňa 22.04.2020), súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Medzi žalobcom ako zamestnancom a konateľom žalovaného a žalovaným ako zamestnávateľom bol dňa 01.03.2012 uzatvorená dohoda, na základe ktorej žalobca pre žalovaného vykonával riadiacu pozíciu u žalovaného. Medzi stranami sporu boli dohodnuté mzdové podmienky, ktoré sa odvíjali od nasledovného: žalobcovi patrila základná mzda stanovená na mesačnej báze (§ 43 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce) a ročná odmena, stanovená ako pohyblivá časť mzdy, ktorá závisí nie od vôle žalovaného, ale od splnenia ukazovateľov, ktoré mali byť medzi zmluvnými stranami každoročne odsúhlasené a žalobcom splnené.

34. Na podklade vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca a žalovaný dňa 05.05.2014 si dohodli hospodárske ukazovatele na rok 2014, pričom súd mal za preukázané, že žalobca tieto ukazovatele za rok 2014 splnil, a preto mal nárok na priznanie ročnej odmeny za rok 2014 vo výške 8.145,- Eur. S poukazom na závery odvolacieho súdu (bod 34. uznesenia) súd prvej inštancie konštatuje, že ročná odmena nebola nárokovateľnou zložkou, ale len dispozitívnou, ktorá závisí výlučne od vôle žalovaného. To, že „Dohoda o podmienkach výkonu manažérskej funkcie a hmotnej zainteresovanosti“ okrem ustanovení pracovnoprávnej povahy obsahuje aj dojednanie o určení práv a povinností konateľa, je zrejmé z charakteru úloh, ktoré mal žalobca splniť, aby mohol obdržať ročnú odmenu. Je teda zrejmé, že ročná odmena bola viazaná na také okolnosti (výška straty/zisku, výška pohľadávok po lehote splatnosti), ktoré súviseli s tým, ako žalobca riadil a spravoval spoločnosť, ako rozhodoval o prevádzkových záležitostiach a o organizačných, personálnych, technických a obchodných otázkach.

Uvedené konania (t. j. riadenie spoločnosti, jej vnútorná správa, rozhodovanie o prevádzkových záležitostiach a o organizačných, personálnych, technických a obchodných otázkach) majú pritom charakter tzv. obchodného vedenia. Obchodné vedenie spoločnosti však vykonáva konateľ spoločnosti - a nie riaditeľ spoločnosti. Dohodnutú ročnú prémii treba preto považovať za nárok podľa § 125 ods. 1 písm. f) in fine Obchodného zákonníka - a teda nie za mzdový nárok riaditeľa spoločnosti v zmysle pracovnoprávných prepisov. Aby však konateľovi vznikol nárok na odmenu, obchodný zákonník vyžadoval a vyžaduje, aby o tejto odmene rozhodlo valné zhromaždenie. Pokiaľ však ide o ročnú odmenu za roky 2014, žalobca nepreukázal, že by mu valné zhromaždenie takúto odmenu priznalo. Žalobcovi teda nárok na sumu 8.145,- Eur nevznikol a súd preto žalobu zamietol.

35. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že vyplácanie odmien je obchodnou zvyklosťou, podľa názoru súdu na to, aby sa určité pravidlo správania stalo obchodnou zvyklosťou nestačí iba to, že toto pravidlo je rešpektované v rámci jednej obchodnej spoločnosti, ale na to, aby sa určité pravidlo správania stalo obchodnou zvyklosťou treba, aby toto bolo rešpektované väčšou skupinou subjektov. Navyše - problematika odmien konateľov je jednoznačne riešená Obchodným zákonníkom a teda nie je dôvod na to, aby sa pri riešení tohto právneho vzťahu aplikovali prípadne obchodné zvyklosti.

36. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému ako strane s plným úspechom priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% trov potrebných na účelné uplatňovanie práva.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).